

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נ"ט.

עין משפט נר מצוה

קפב א מ"י פ"א מהל'
ואסור ביאה הל' ו
סמך לכוין קב'
ב מ"י מ"ה דעות
הל' ח פ"ג מהל' משנה
הל' ט ט"ש ע"ח סמך
תב סעף לט'
קפג א ט"ש ע"ח ס"י
רמב סעף א
בג"ה:
קפד ד מ"י פ"ט מהל'
אשוח הלכס יט
סמך לכוין קטש ט"ש ע"ג
ס"י ט"ח רמב סעף ג'
קפ"ה ה מ"י פ"ד מהל'
ממרה הלכס יח
סמך שס ט"ש ע"ח ס"י
ט"ו:
קפו ו מ"י פ"ט מהל'
אשוח הלכס יט
קפז ז מ"י פ"ט מהל'
כלס הלכס ה:

תורה אור השלם

- 1 ובצ"ע שם וקאספ
קאספ ע"י נביס ולא
ידעתי קרעו ולא דמו.
תהלים לה טו
- 2 הוא מוצאת והיא
שוקתה אל המינה לאמר
לאיש אשר אלה לו
אנכי הרה ותאמר חבר
קא למי החתמת
ותפתלים ותמטה
האלה: בראשית לה כה
3 ולא תנו איש את
עמיתו ואת מאלהיך
בי אג' ואלהיהם:
- 4 גם כי אונק ואשע
ב שבת תפתח: יאהב ג ח
5 שמעה תפתי י'
ושועתי האניק אל
דמעתו אל תרש פי ג'
אנכי עמך תושב בכל
תהלים לט יג
אבותי:
6 רק לא יהיה כאחאב
אשר התמבר לעשות
דמע בעיני א' אשר
הקטנה אתו איקבל
אשתו: מלכים א כה
7 בה תראני והנה ארני
נצב על חומת אק ובקדו
אני:
8 בפקדי פיר מיתק פן
הקרה רעתה חסד וחד
ישמע בה על פני תמיד
תלי ומקב: ירמיהו ו ז
9 העם המכעיסים אותי
על פני תמיד זכחים
בגנות ומקשרים על
הלבוש: ישעיהו סג
10 השם גבולך שלום
חלב חפים ישבעיך:
תהלים קמו די
11 והיה אם ירע ישראל
ועלה מדון ועמלק ובני
קדם ועלו עליה:
- 12 שופטים ג
ותנו עליהם
וישחיתו את יבול הארץ
עד בואך עזה ולא
ישאירו מתיק ב' ישראל
ועה ושוך וחמור:
שופטים ו ד
13 וידל ישראל מאד
מפני מדון וזעקו בני
ישראל אל ה':
שופטים ו ר
14 ולאבך הטיב
בעבורה ויהי לו צאן
ובקר ותמרים ועבדים
ושפחה ואתנה וגמלים:
בראשית יב טז

נזח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש כו'. נקט הכי משום דבת שבע ספק אשת איש ופי' בקונטרס משום דכל היואל למלחמת צית דוד כותב גט לאשתו ע"מ שאם ימות יגרשה לא"כ אין זה כל היואל אלא דוקא שיש להס אחין ואין להס בניס מיהו בקונטרס לאו דוקא נקט יבס אלא שלא תמעגן ועוד קשה לר"ת דלמך במקטת שבת (ד' נז. וס ד"ה גט) כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה אמאי והא חזר אוריה מן המלחמה לא"כ ומיהו יש לחמת שהיו מתנין אס לא יחזור בסוף המלחמה ועוד קשה דמניח צפ' מי שאלחו (גיטין דף עב. וס: ד"ה אמר) מנה היא בלוחן הימים רבי יהודה אומר רבי היא כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי יוסי חטא דוד דאינה מגורשת ודאי וכו"ת דהתם בלא אמר מעכשיו דמוקי לה בגמרא באומר מעת שאני בעולם כלומר שעתה אהת קודם מיתתי ובמלחמת צית דוד היו כותבים מהיום הא קמני בדיחא בטוספסא"ס מהיום אס מתי הימים שנימים רבי יהודה אומר היא כאשת איש ומתני' דמי שאלחו (ס) נמי מוכח דלמך מהיום לדלעיל מניה קאי והא דלמך בגמרא באומר מעת שאני בעולם מעת שהאו בעולם משום כיון דלמך אס מתי מתכוין לרחק הגרושין כמו שיוכל ואינו רואה שמתגרש עד סמוך למיתתו והא דקאמר מהיום להראות שהאו רואה שחולו גרושין (ס) (מהיום) ומפ' ר"ת דמלחמת צית דוד היו מגרשין לגמרי בלא שום תנאי אלא היו עוסין הדבר בלעג כדי שלא יהו קופלין על נשומיהן ללא אפי' קרו להו ספק אשת איש ולכל הפי' קשה דלפילו צא על אשת איש ודאי טוב ממלצין מדקאמר דוד הבא על אשת איש מיתמו בזמן ויש לו חלק לעולם הבא אזל מלצין כו':
וְלָאָה עוֹד אֵלֶּה בַשָּׁעָה שְׁעוֹסְקִין
בנעיים ואחלורת. כלומר לא מנעיה צענה שס צעלים אלא אפי' עסוקים בלילות ממורות וגם אין עניינס לאשת איש ויש ספרים דגרסי בצענה שעוסקין בצרבע מיתמו צ"ע):
דְּבָרְתִּיב היא מוצאת. בלא אליף' כמו (איה ד) וילא אש צנין שהיתה קרובה לאש כבר ולא שלחה לו אלא צמנו אס לא היה מודה לא היתה מפסקתו:
וְאֵל דַּמְעָתִי אֶל תַּחֲרַשׁ. אינו אומר שמע אל צעני או ראה דמעתי אלא אל תחרש כלומר צטוט אני שלא תחרש דשערי דמעתי לא נעלוי):
הַתָּבוּ חוֹלוֹת וְגַתְּ חוֹל בֵּין חוֹרְאֵי לחוריא. אס לא היה חול צינמים היה מודה רבי אליעזר כלני חשז הוא שהטפס סביב לתנור מחצרת החוליות וממעמדתן וז אלא וז ומשום דנתן חול צינמים להפריד החוליות וז מוז מטהר ר"א והכי תנן במקטת כלים (פקי ה משנה ח) חתכו לרזוזו פחות פחות מארבעה טפחים טהור מרחו צטיט טמא מסיקו לאפות צו סופגינס הרחיק אש הטפלו ונתן חול או כרוך צינמים צזה אמרו הנדה (ה) והעמאה והטהורה אופות צו והוא טהור קמני חול דומיא דלרור צהא יב:

וזלעתי. בשביל אשתי וז שמתחלה חטאתי צה כמו (בראשית צ) ויצן את הללע: שמהו ונאספו קרעו ולא דמו. אס קרעוני לא מלאו דס: כדרדש רבא. לטובה מעשה של דוד ונת שבע משלהס וספק אשת איש היא שיהאל למלחמת צית דוד גט כריתות כותב לאשתו על מנת שאס ימות שהתא מגורשת מעכשיו ולא חזקק ליבס וכל אותן הימים היא ספק מגורשת אס מנת מגורשת מתחילה ואס לא מנת לא נתגרשה: היא מואלס והיא שנתה. אע"פ שהיו מוציין אותה לשריפה לא אמרה להס ליהודה נבעלתי אלא שלחה לו למי שלחה לו אנכי הרה ואס יודה הוא מעמנו יודה: עמיסו. עם אהו: באונלס אספו. באונלס דברים לזערה: אונלס קרובה. לנא. פורענות אונלס ממהר לנא: שמעה ספלי. אין לשנותו מלשון בקשה שמבקש מאת הקצ"ה שישמע תפלתו אבל אל תחרש יש לשנותו מלשון בקשה ולומר צו אני צוטח שאין דרכך לשמוק ולא להחריש. אל תחרש אל מעשה אל מתן משמשין לשון בקשה ומשמין לשון עמיד כגון (מהלס קכא) אל יתן למוט הרי לשון בקשה ויאמר יעקב לא מתן לי מאומה (בראשית ז) הוא לשון עמיד: רק לא היה כאחאב ספיה דקרא אשר הסתה אותו איציל אשתו: [אססך גולא. אשתך קטנה כפוך עמך ושמע דבריה]: כל הסערים. שאל תפלה נעעלו: מן משערי אונלס. הלועק על אונלס דברים אין השער נעעל צפניו: הכל ע"י שליט. נפרעים על כל עבירות ע"י שליט: וצידו. לא מסרה לשליט: פרגוד. מחילה שצין שנינה לנא מרוס: אינו נעעל. להפקיד ראייתן מן המקוס אלא תמיד רואה אותס עד שיפרע: וצידו אנה. משמע שהיא תמיד אללו ומשמש צה: על פני. ואין מחילה צינו לצין העצירה: אימסי גוצול שלום. כשלח סטים ישביעך הקצ"ה: מנדא. כד שנותינס צו שעורים: נקיש ואסי סגרא. התגר מקשקש וצא. ואני שמעתי הד מוקשקש כדרך כלי ריקס ששמע צו קול הברה כשמוקשקשין עליו: וידל ישראל לעיל מניה כתיב ויחנו עליהס וישחיתו את יבול הארץ: (א) אוקירו נשיכו. ככדו נשומיכס: מחווא. עיר שהיה רבא דר בתוכה כך שניה: חסכו חוליות. מנור העשוי חוליות מנרפו כצכשן כדרך כלי חרס וא"כ צירף החוליות ונתן חול צין חוליא לחוליא: ר"א מעטה. שאין זה כלי חרס אלא צנין כעין כלי גללים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה: והכמים מטמאין. דאזלי צת חוליות. שאר תנורים שלהס היו עשים כעין קדירות גדולות ופיו למעלה וצורף כצכשן כשאר קדירות ומטלטלים אלא שהיו מושצו על הארץ או על הדף ומדביק את טפילות העיט סביב על כונו לעשות עז שיקלוט ויחזיק את חומו: עכנאי

(א) סנהדרין קו. ע"ש, (ב) [אמר כל"ן], (ג) אבות ברכות מג: פותה י: מחובות קו; (ד) י"א הנה, (ה) י"א חנה, (ו) [שבעות ג], (ז) [ברכות לז:]; (ח) [ז"ל אמר], (ט) [ז"ל אמר ר"י], (י) כלס פ"ה [מ"ן] ברכות יט. דפיו"ו ועי' רש"ש, (יא) [ד"ה אוקירו חר ד"ה מחווא], (יב) [פ"ה דגיטין ע"ש], (יג) [ז"ל מחיס], (יד) [ונמסקת סנהדרין קו. גר' להידיא בשעה שעוסקים בד' מיתות צ"ד] (ט) [ד"ה חוסי' ברכות לז: ד"ה אל],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה חתכו וכו' הנה והטהורה כלי' ומית והעמאה נעמק:

גליון הש"ס

גכ' ויש לו חלק לעוה"ב.
עין משפט דף ד ע"ב חוס'
ד"ה היא מנדא:

מוסף רש"י

אל דמעתי אל תחרש. מלא כתיב את דמעתי תראה. שמו מיה נחית היא לפני ואין לך תכלל כלל אלא שמתקבל לפני (ברכות ב). החבו חוליות. מנור של חרס שהאו עשוי כלי ומטלטל ומחילה צפניו וכן העיט ומנרפו כצכשן כשאר קדירות, ואס נעמא חריבו הכחו נמלה ואס נתו בעיני זה שמחבו סביב סביב חוליות עגולות וזו וחיבו צטיט של חול צין חוליא לחוליא, רבי אליעזר מטמא. עולמות. שאינו עז כלל חרס שא לא שרף כצכשן, והכמים מטמאין. (ברכות יט.)